

šel, tak jsem se zjasnil, po dlouhé době jsem měl krásný pocit, že opravdu, když jsem likvidoval ta moje kořata, ty moje kočky, že jsem vlastně napomáhal tomu, aby ty moje kočky, zrovna tak jako střelné zbraně paní Soldátové, nelikvidovaly ptáčka v hnízdech, ptáčky na větvích, v duchu jsem děkoval, že jsem byl předvolán jako svědek té nějaké zpěvavých ptáčků, že tedy moje činy, moje vraždy, mají smysl, protože jsem vlastně ochránce přírody. Vzal jsem si slovo, a pravil jsem, že připomínky pana Polácha jsou správné, že já uznávám, že kočky jsou nepřátelé nejen zpěvného ptactva, ale že se ty kočky odváží i na bažanty, když mají kořata nebo hlad, tak loví i zajíčky a divoké králíčky, a ano, i já, aniž bych byl předvolán, i já jsem věděl, co je moje povinnost, že i já jsem odstřelil a jinak likvidoval přespočetné kočky a kořata, a že nemám víc než tři odrůstlá kořata a ta stejně jsou přílišná, a tak nebudu muset si vyžádat souhlas sousedů, jak vím, že zní předpis o pěstování koček a psů na parcelách a ve staveních, které sousedí s ostatními sousedy. A tak jak jsem obžalobou mých mrtvých koček cítil, jak ode mne odchází pocit viny, tak jsem si ještě přidával, litoval jsem, že v polešů už nejsou adjunkti, tak jak to bývalo dřív za Hirose a knížete Hohenloha, kdy adjunkti procházeli se parcelami a odstřelovali

kočky a psy jen proto, aby hájili zvěř a zpěvavé ptáčky. A moje svědecká výpověď končila a proměnila se v řeč hrámajícího prokurátora, dokonce jsem metal očima a hrozil jsem, že až přijdu domů, tak ve jménu zpěvavých ptáčků zlikviduju i ty tři kocoury, kteří mi zbyli, a předseda národního výboru mi poděkoval, a poděkoval i panu Poláchovi, který si bral prášky, protože moje řeč mu ještě přitížila, moje řeč ještě zvýšila ty košatinky zpěvavých mrtvých ptáčků o další volek sýkorek a pěnic, strnadů a šoupálek a ostatního ptactva, které, jak mi pak řekl, o tolik navíc, že budou zase nad ránem, když nemůže spát, oblitávat v tisících a tisících hejnech jeho postel a budou zvyšovat konzumaci prášků a návštěvy psychiatrických léčeben. A protože nepřišla na zasedání paní Soldátová, ta proti které byla nesena žaloba a stížnost pana Polácha, tak předseda ukončil zasedání, dal přečíst zápis, a protože pan Polách byl se svým synem v Hradištku autem, vzal mne sebou až do Kerska a já jsem stačil za ty tři kilometry a pak ještě celou půlhodinku v autě stojícím pod lucernou u mé aleje vyslechnout, jaký jsem děsný člověk, že pan Polách se diví, jak můžu být spisovatel, když jsem zapřel, že bych kdy viděl střilet paní Soldátovou, že jsem vlastně paní Soldátovou z toho vysekal a pa-